

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ביקור מיוחד

מר דוד הימבר

גדלתי בשכונת קראון הייטס בברוקלין, במשפחה שאפשר לאפיין אותה כמשתייכת לזרם האורתודוקסי מודרני, אף שבימים ההם המונח הזה טרם נטבע. היינו שומרי תורה ומצוות, והתחנכתי בבתי ספר דתיים ביסודי ובתיכון.

באותם ימים, הפעילו הוריי חנות מכולת ברחוב אֶלְבִּי, קרוב לשדרת לֶפְרֶץ, ובין לקוחותיהם נמנתה משפחת גוראריה. בתור נער מתבגר ביליתי את חופשות הקיץ בשוטטות ברחוב, וכשראתה זאת הגב' חוה גוראריה, הציעה שאשמש כמלצר במחנה הקיץ "גן ישראל", מחנה הקיץ של ילדי חב"ד.

כך אכן עשיתי. היה זה כמדומני בסוף שנות תש"י (1950), או תחילת שנות תש"כ (1960). התפקיד שלי ושל יתר המלצרים - היינו צוות של כעשרים או עשרים וחמישה בחורים - היה לערוך את השולחנות ולהגיש את האוכל.

כל המלצרים התגוררו מתחת לחדר האוכל, בחדר גדול שבו הוכנו עבורנו מיטות קומותיים. דמיינו לעצמכם איך החדר הזה נראה כעבור כמה ימים. לא היינו האנשים המסודרים ביותר בעולם, בלשון המעטה. אף שנציגים מטעם הנהלת המחנה ניסו מפעם לפעם לאכוף עלינו להשליט סדר במקום, שרר שם בלגן רציני.

ביום בהיר אחד - היה זה בחודש תמוז או אב - נפוצה שמועה שהרבי עומד להגיע לבקר במחנה. למען האמת, לא היה לי אז שום מושג מה משמעות הדבר, אבל זה היה נשמע שמישהו חשוב עומד להגיע כדי לבחון מקרוב את המפעל.

לפתע הופיעו במקום צְבָעִים, עובדי ניקיון ואנשי תחזוקה - כולם עסקו במרץ בתיקון ובשיפוץ המבנים ושטח המחנה לקראת הגעת הרבי.

אני זוכר איך מישהו הגיע והחל לדפוק מסמרים לאורך קירות חדר השינה של המלצרים, כדי שיהיה לנו

מקום לתלות את חליפות ואת חולצות השבת שלנו. עד אז, אלו שכבו על הרצפה או בתוך המזוודות שלנו. אני חייב להודות שחדר מגורי המלצרים קיבל צורה נאה למדי.

היום הגדול הגיע. כאשר הרבי עבר בחדרנו עמדנו כולנו לצד המיטות, במעין עמידת דום של מסדר, בזמן שהוא ערך את הביקורת שלו. בעודו סוקר את המקום ומביט סביבו, שמעתי אותו שואל, "למה אין לנערים הללו ארונות?"

עובדה זו מדהימה אותי עד היום - האכפתיות שלו מכך שלמלצרים יהיו ארונות!

הוא המשיך לסייר ברחבי המחנה. שמעתי אותו שואל שאלות, כמו, "איפה מגרש הכדורסל?", או, "למה אין תאורה במגרש המשחקים?" חמישים שנה אחרי ששמעתי את המשפטים הללו, אני עדיין נדהם כל פעם מחדש כשאני נזכר בהם.

לאחר מספר ימים, לפתע הופיעו בחדרנו ארונות;

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

דחפורים ומכבשים הקימו מגרש כדורסל, ועמודי תאורה צצו להם במגרש המשחקים. זה היה כמו קסם.

זה היה המפגש הראשון שלי עם הרבי. הבנתי שזכיתי להיות בנוכחותו של אדם מיוחד במינו, והדבר עורר בי תחושה של יראת כבוד.

אחרי שמחנה הקיץ הסתיים וחזרתי לביתי, החלטתי ללכת להשתתף בהתוועדויות של הרבי. מה שהדהים אותי בהתכנסויות הללו הייתה יכולתו של הרבי להתמקד בפרט. נכחו שם בוודאי מאות, אם לא אלפי אנשים; אך ברגע שהושטתי את כוסית הוודקה שלי והרבי הנהן לי בראשו ואמר "לחיים", חשתי כאילו אני האדם היחיד ברחבי החדר הגדול.

אף שמעולם לא פגשתי את הרבי ביחידות, הרגשתי כאילו שכן. ההתוועדויות הללו היו עבורי חוויה אישית מאוד, שאותה לא אשכח לעולם.

איני יכול לשכוח את הלהט המתוק שמילא את החדר במהלך אותן התכנסויות. החסידים היו מתחילים לשיר ניגון חסידי, ולעיתים הרבי לא היה מגיב. לאחר מכן היו מתחילים ניגון אחר, ואז הרבי חיך ועודד את שירתם. ככל שהניף את ידיו גבוה יותר, הלכה השירה והתגברה, וכך הלכה והתעצמה גם החוויה. בו ברגע שפסקו תנועות ידיו, הקהל כולו עצר את השירה. זה היה מחזה מיוחד במינו.

בכל חודש חיכיתי בצפייה לקראת ההתוועדות. לא ממש הבנתי את כל דברי הרבי, אבל הדברים תמיד נשמעו לי מאוד משמעותיים.

מאורע מיוחד נוסף שזכור לי הוא שמחת תורה. מישהו סיפר לי שבשמחת תורה הרבי יוצא בחמש בבוקר ומלמד ניגון חדש, שהופך להיות הניגון המרכזי של השנה החדשה.

בתור נער צעיר שחיפש ריגוש אחרי סיום ההקפות בבית הכנסת, הגעתי לבית הכנסת הגדול שבמרכז חב"ד, וחיכיתי. הבחורים החב"דיים יצאו לשמח בבתי כנסת בכל רחבי העיר ניו יורק, ואת ההקפות שלהם הם החלו רק בשעה הרבה יותר מאוחרת. נשארתי ער כל הלילה וחיכיתי שהרבי ייצא. לצערי אינני זוכר באיזו שנה זה היה או מה היה הניגון שלימד, אבל אני זוכר את החוויה ואת ההשראה האדירה שהמעמד עורר בי.

בהמשך התחלתי ללמוד תניא. אמנם לא הפכתי להיות חסיד חב"ד, אך נתפסתי חזק לרוח התנועה.

הרבי הפך להיות משהו מאוד משמעותי עבורי.

למשל, במשך שמונה עשרה שנה עבדתי כמדריך בישיבה יוניברסיטי. החזקתי ברשותי תמונה קטנה של הרבי במקום שבו אוכל לראות אותה, אך לא דווקא במקום שבו אחרים יוכלו להבחין בה. פשוט שאבתי כוח מהעובדה שהיא הייתה שם. מפעם לפעם, כאשר תלמיד שהיה מקורב לחב"ד היה נכנס אלי לשוחח בעניין אישי או לימודי וכדומה, הייתי שולף את תמונת הרבי במהלך השיחה ומראה לו אותה, כאומר, "אתה אחד מאתנו". זה היה מיד משנה לטובה את צורת היחס והשיח ביני לבין אותו תלמיד.

כיום אני חבר במועדון אופנוענים יהודי. לשמשת האופנוע שלי מוצמדת תמונה קטנה של הרבי, כך שכאשר אני רוכב אני רואה אותה.

שני עשורים לאחר הסתלקותו, הרבי ממשיך לעורר בי השראה. עברתי בחיי עליות ומורדות, אך ההשראה שאני שואב מהרבי היא שהחזיקה אותי בדרך הישרה. עד היום הוא ממשיך למלא אותי באהבה ליהדות ולעם ישראל.

דוד הימבר, לשעבר נשיא "ח"י ריידרס" - מועדון אופנוענים יהודי, מתגורר בסיגייט, ברוקלין. הוא רואיין באולפני "המפגש שלי" בחודש אייר תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכנד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ה (1975) — לקראת "תשעת הימים", בהם מציינים את האבל על חורבן בתי המקדש, ערך הרבי התוועדות פתע, ובה מסר מספר הוראות מעשיות. הוא ציין שלא הודיע מראש על ההוראות הללו מאחר שקיווה שמישי יגיע עוד קודם תשעת הימים - וביקש שידאגו למסור את תוכן הדברים גם בארץ ישראל בהקדם האפשרי. הרבי הסביר שבזמנים של אבל ועצב, יש לנצל כל אפשרות המותרת על פי הלכה להוסיף בענייני שמחה, והציע לקבוע מנהג חדש: לערוך סיום מסכת בכל אחד מתשעת הימים. הרבי גם פירט שאת הסיומים הפומביים יש לערוך בכותל המערבי וכן במערת המכפלה.¹ כ"ט בתמוז.

1 שיחות קודש תשל"ה ב, עמ' 345

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד